

Захід. Коти-вояки

КУПИТИ

Ожинокіготь розривається між двома світами — реальним і потойбічним, де блукає його батько Тигрозір. З кожним днем йому все важче приховувати свою таємницю і притлумлювати жагу до влади, яку так вміло розпалюють в ньому батько і брат. Зрештою, йому таки випадає шанс отримати бажане. Та чи варте воно такої ціни? Чи розуміє Ожинокіготь, що від його вибору залежить доля усіх лісових котів?

Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

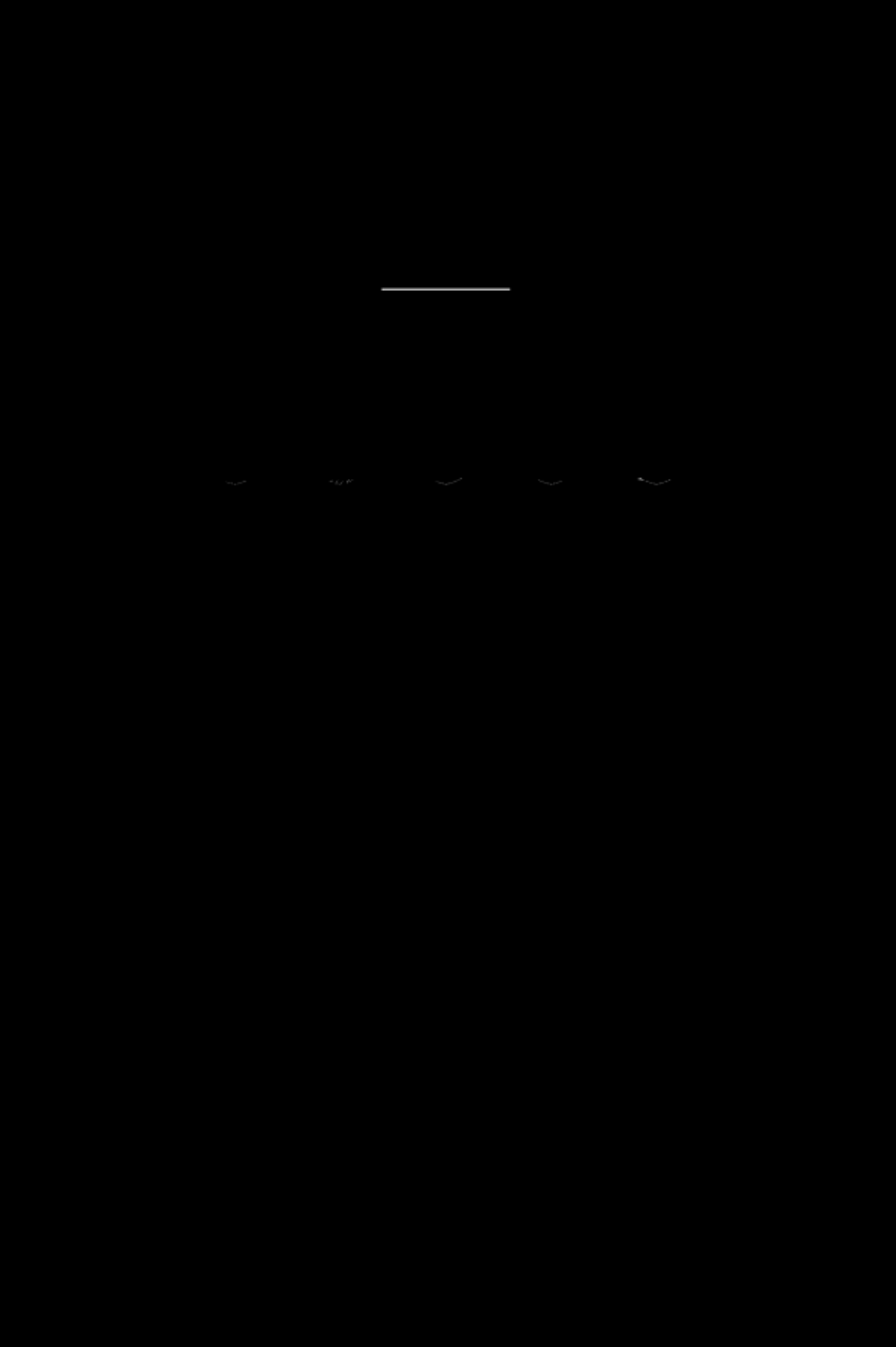

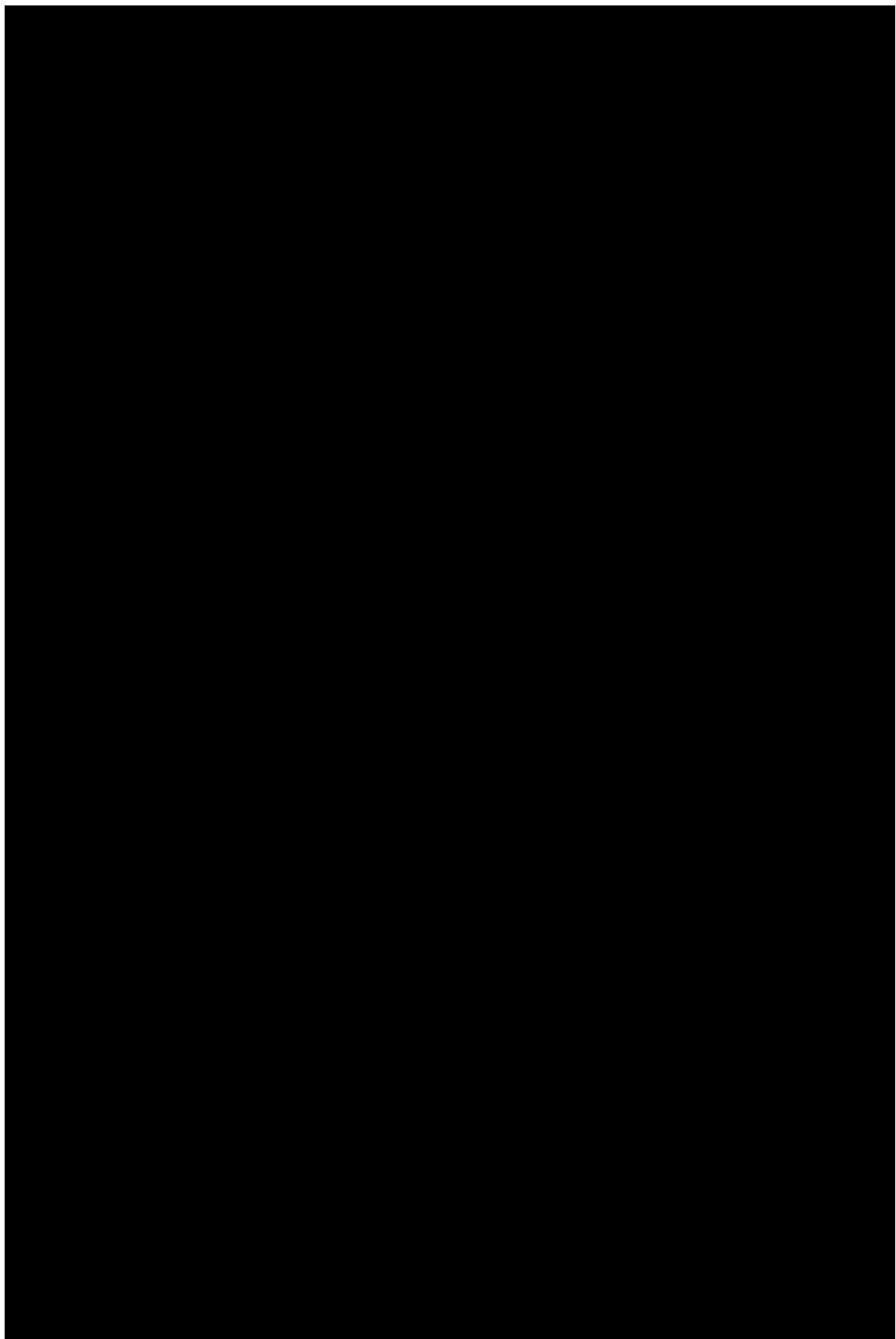
Ерін Гантер

КОТИ ВОЯКИ

Захід

Влада приходить тільки до тих,
хто хоче її понад усе, хто готовий на будь-яку
жертву заради неї. Та чи варта вона цього?

Захід

Erin Hunter
WARRIORS

The New Prophecy
Book Six: Sunset

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською
для опису загального устрою
котятих кланів та громадянства
була використана термінологія
Національної скаутської організації України
«Пласт».

Гантер Ерін
Серія «Коти-вояки»
Цикл «Нове пророцтво»
Книга шоста: «Захід»

Пер. з англ. *К. Дудки, О. Українця*
Худ. *О. Панченко*
Х.: АССА, 2020

© Working Partners Limited, 2001

© ПП «АССА», 2020

© Панченко О. І., дизайн, 2020

© mrgaser, e-pub, 2020

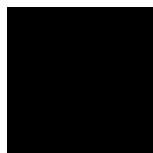
ISBN 978-617-7661-89-3

Аннотація

Ожинокіготь розривається між двома світами — реальним і потойбічним, де блукає його батько Тигрозір. З кожним днем йому все важче приховувати свою таємницю і притлумлювати жагу до влади, яку так вміло розпалюють в ньому батько і брат. Зрештою, йому таки випадає шанс отримати бажане. Та чи варте воно такої ціни? Чи розуміє Ожинокіготь, що від його вибору залежить доля усіх лісових котів?

Ця книга належить **Видавництво «АССА»**, м. Харків.

Громадянство

Громовий клан

Провідник

Вогнезір — вродливий яскраворудий кіт.

Воєвода

Сіросмуг — великий пухнастий сірий кіт.

Медикицька

Листоплеса — світло-кара плямиста кицька з бурштиновими очима та білими лапками.

Вояки

(дорослі коти і кицьки без кошенят)

Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт.

Піскошторма — блідо-руда киця.

Хмарохвіст — білий пухнастий кіт із упертою вдачею.

Шипокіготь — золотисто-карий смугастий кіт.

Золошуб — сірий плямистий кіт.

Ожинокіготь — темний брунатний кіт із бурштиновими очима.

Дощовус — сірий кіт із блакитними очима.

Ясносерда — біла кішка з рудими плямами.

Вивіркострибка — яскраво-руда кицька із зеленими очима.

Косариконіг — довголапий котик із коричневим животиком та жовтими очима.

Папоротехмарка — дрібненька киця із плямистою сірою шубкою.

Новаки

(коти старші шести повень, які готуються стати вояками)

Білолапка — струнка зеленоока киця.

Березолап — коричневий кіт із бурштиновими очима.

Королеви

(кицьки, які виношують або доглядають кошенят)

Карохвістка — плямиста кішка з бурштиновими очима.

Старійшини

(колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок)

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Золотоквітка — біло-руда кішка.

Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька.

ТІНЬОВИЙ Клан

Провідник

Чорнозір — великий білий кіт із чорними як смола лапами.

Воєвода

Бурошубка — темно-руда кицька.

Медикіт

Дрібнохмар — мурий дрібненький кіт.

Вояки

Вохрошубка — норавлива темна кицька із зеленими очима.

Кедросерд — темно-сірий кіт.

Дубошуб — невеликий коричневий кіт.

Горобинокіготь — рудий кіт.

Королеви

Маківка — довгонога світло-коричнева кішка.

Старійшини

Носошморг — невеликий сіро-білий кіт, колишній медикіт Клану.

Валун — худий сірий кіт.

Річковий Клан

Провідник

Леопардозірка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Воєвода

Мрячконіжка — кішка із сріблястим хутром і блакитними очима.

Медикішка

Мільгокрила — вродлива кицька із золотистим хутром.

Вояки

Шулікокриг — сильний кіт із лискучим темним хутром та блакитними очима.

Діжкохвоста — огрядна темно-коричнева кішка із зеленими очима.

Чорнокіготь — димчастий чорний кіт.

Повхозуб — невеликий брунатний смугань.

Шуваровус — чорний кіт.

Королеви

Мохошубка — муруга кішка.

Світоквітка — блідо-сіра кішка.

Новаки

Буколап — світло-коричневий кіт.

Брижолоп — світло-сірий котик.

Старійшини

Плющохвоста — смугаста кішка з бурим хутром.

Важкоступ — опасистий смугастий кіт.

Вітряний Клан

Провідник

Однозір — брунато-смугастий кіт.

Воевода

Золоніжка — сіра кішка.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Клаптевух — смугастий темний кіт.

Павотеніг — темно-сірий смугастий кіт.

Воронокрил — дрібний темно-смугастий кіт із бурштиновими очима.

Ночехмара — чорна кішка.

Ласкошуб — рудий кіт із білими лапами.

Королеви

Білохвістка — невелика біла кішка.

Старійшини

Ранньоквітка — муруга кішка.

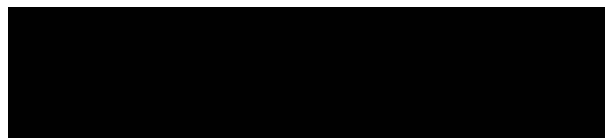
Коти поза Кланами

Димок — мускулястий сіро-білий кіт, який мешкає на конярці.

Маргаритка — кішка з довгим кремово-коричневим хутром.

Пушинка — невеличка сіро-біла кішка, яка живе з Димком на конярці.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Пролог

Ніч важко залягла над лісом. Вітру не було. Висока трава тихо шелестіла обабіч стежки, якою в тінях прокрадався масивний смугастий кіт. Він зупинився, нагостривши вуха й примруживши бурштинові очі. На небі не було видно ні місяця, ні зірок, тільки стовбури повалених дерев, оброслі грибами, осявали неземним світлом голу землю під його лапами.

Кремезний кіт розтулив щелепи й покуштував повітря, хоч і не очікував почути запах здобичі. Він знав, що посмикування папороті ні про що не свідчило, а мерехтливі тіні, які він помічав краєм ока, зникли б водномить, якби він спробував на них наскочити. Тут не було голоду, він просто страшенно скучив за відчуттям того, як випускаєш кігті у здобич і відкушуєш перший теплий шматок свіжину після вдалого полювання.

Хутро на його шиї та загривку наїжилось, коли смугань відчув новий запах: котячий, але не такий, як у тих двох, із ким він зустрічався. Це був інший кіт, якого він знав ще віддавна. Кремезний вояк подався вперед, ідучи на запах; врешті ліс порідшав, і він опинився на краю галявини, омитої блідим світлом. Інший кіт побіг йому назустріч, прищуливши вуха й поширивши очі від жаху.

— Тигрозоре! — зіпнув він, зупинившись і скулившись до землі. — Звідки ти прийшов? Я думав, що я тут сам.

— Встань, Темносмуже, — голос смуганя бринів огидою. — Припини щулитись, ніби перелякане кошеня.

Темносмуг підвівся і кілька разів швидко лизнув своє хутро. Колись воно виблискувало, наче луска вгодованої рибини, зараз же поріділо і скуйовдилось.

— Я не розумію цього місця, — нявкнув він. — Де ми? Де Зореклан?

— Зореклан сюди не заходить.

Темносмуг поширив очі.

— Чому? І чому тут весь час темно? Де місяць? — Його тілом пробіг дроз. — Я думав, що ми будемо полювати на небі разом

з нашими предками-вояками і спостерігати за Кланами.

Тигрозір ледь чутно зашипів:

— Таке життя нам недоступне. Але мені не потрібно, щоб зорі осявали мій шлях. Якщо Зореклан вважає, що вони можуть про нас забути, то вони помиляються.

Він відвернувся і протиснувся крізь кущ папороті, не перевіряючи, чи пішов за ним Темносмуг.

— Чекай, — засапано мовив темний кіт, пролазячи слідом. — Що ти маєш на увазі?

Кремезний смугань озирнувся. У його очах відбилося бліде світло.

— Вогнезір вирішив, що він переміг, коли Бич забрав мої дев'ять життів. Але він дурень. Між нами ще нічого не скінчено.

— Але що ти тепер можеш зробити Вогнезорові? — запитав Темносмуг. — Ти не можеш покинути цей ліс. Я знаю — я намагався. Та як далеко б не заходив, ці дерева ніколи не закінчуються і ніде нема жодного світла.

Тигрозір не відповів одразу. Він рушив далі крізь чагарі, а за ним дріботів Темносмуг. Менший кіт здригався від кожного шелесту папороті й кожної миготливої тіні, яка пролягала на його стежці. Раптом він зупинився, витріщивши очі, й розтулив рота, аби покуштувати повітря.

— Я чую запах Зорелома! — вигукнув Темносмуг. — Він теж тут? Зореломе, де ти?

Тигрозір зупинився й озирнувся.

— Не марнуй зусиль. Зорелом тобі не відповість. Ти ще почувеш тут сліди багатьох котів, але рідко зустрінеш когось. Можливо, ми й ув'язнені всі в одному місці, але кожен окремо.

— То як ти хочеш розібратися з Вогнезором? — запитав Темносмуг. — Він навіть не заходить у цей ліс.

— Я не буду з ним розбиратися, — голос Тигрозора перетворився на стишене загрозливе гарчання. — Це зроблять мої сини. Шулікокриг та Ожинокіготь покажуть Вогнезорові, що його битва ще не виграна.

Темносмуг глянув на свого колишнього провідника і швидко відвів погляд.

— Але як ти передаси Шулікокригові та Ожинокігтю, що вони мають зробити?

Тигрозір смикнув хвостом, змусивши його замовкнути. Він то випускав, то втягував кігті, переминаючи землю під собою.

— Я навчився приходити до них уві сні, — прошипів смугань. — І в мене є час. Весь час на світі. Коли вони знищать того шолудивого кицюню, я зроблю їх провідниками Кланів і покажу, що таке справжня влада.

Темносмуг здригнувся і сховався в кущі орляка.

— Вони не могли б знайти собі кращого вчителя, — нявкнув він.

— Вони стануть найвправнішими вояками в лісі, — вів далі Тигрозір, ніби й не почув Темносмуга. — Вони навчатися не відчувати жалю до будь-кого, хто спробує стати на їхньому шляху. І врешті-решт вони розділять цілу територію навколо озера між собою.

— Але ж Кланів чотири...

— А скоро буде тільки два. Два Клани чистокровних вояків, не розбавлені ніякими слабкими кицюнями. Вогнезір уже прийняв до себе ту непутящу купу хутра з конярки разом з її жалюгідними кошенятами. Хіба так має чинити провідник Клану?

Темносмуг схилив голову і згідливо прищулив вуха.

— Шулікокриг безстрашний, — схвально прогарчав Тигрозір. — Він довів це, коли вигнав борсука з території Річкового Клану. І він проявив велику мудрість, коли допоміг своїй сестрі стати медикішкою. Її підтримка стане йому в пригоді на шляху до провідництва, і Шулікокриг це знає. Він знає, що влада приходить тільки до тих, хто хоче її понад усе.

— Так, він воістину твій син, — слова Темносмуга лилися, мов дощова вода із широкого листка, проте, якщо Тигрозір його й чув, то однаково не звертав уваги.

— Що ж до Ожинокігтя... — примружив очі Тигрозір. — Він також хоробрий, проте засліплений вірністю тому дурню Вогнезорові. Ожинокіготь повинен навчитися не дозволяти нічому й нікому — ні своєму провіднику, ні вояцькому правильнику, ані навіть Зореклану — ставати на його шляху. Він здійснив мандрівку до Сонцеспаду і привів Клани до нового дому, заручившись усекотячою повагою. Сама тільки його репутація дозволить йому легко здобути владу. — Тигрозір випростався й заграб м'язами. — Я покажу йому, як це зробити.

— Я міг би тобі допомогти, — запропонував Темносмуг.

Тигрозір обернувся до нього з холодною зневагою.

— Мені не потрібна допомога. Чи ти не почув, що усі коти в цьому лісі живуть самі по собі?

Темносмуг здригнувся.

— Але тут так порожньо і тихо... Тигрозоре, можна піти з тобою?

— Ні, — у голосі Тигрозора чувся натяк на жаль, проте він не завагався. — Не намагайся йти за мною. Тут у котів немає ні друзів, ні спільників. Вони мусять самі ходити своїми темними стежками.

Темносмуг сів і обгорнув передні лапи хвостом.

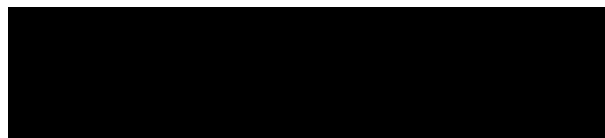
— Куди ти зараз ідеш?

— Зустрітися із синами.

Тигрозір побіг геть. Його хутро мигтіло у блідому жовтавому світлі. Темносмуг залишився там, де сидів, пригнувшись у затінку папороті.

Перш ніж зникнути в лісі, Тигрозір озирнувся і востаннє промовив:

— Вогнезір побачить, що мій час ще не минув. Я переслідуватиму його через моїх синів, доки останнє життя не буде вирване з нього. Цю битву йому не виграти.

Розділ 1

Ожинокіготь стояв посеред галявини й дивився на те, що залишилося від Громового табору. Тоненький кігтик місяця висів над деревами, що оточували кам'яну лощовину. Його бліде світло відкривало зору витоптані гнізда, потрощену тернову загорожу біля входу і поранених котів Громового Клану, які поволі виповзали з тіней. Їхнє хутро стояло дибки, а очі були широченні від шоку. Ожинокіготь досі чув тупотіння борсуків, які тікали геть. Там, де вони пробігли, тремтіли чагарі. Однозір та вояки Вітряного Клану прийшли на допомогу саме вчасно.

Проте не від картини спустошення в Ожинокігтя найжачилося хутро, а лапи примерзли до землі. Двоє котів, яких він уже й не сподівався колись зустріти, обережно ступали поміж розкиданих тернових шипів від загорожі. Вони не були поранені, їхні шубки ложилися, а очі блискували тривогою.

— Бурешубе! Що ви тут робите? — гукнув Ожинокіготь.

Жилавий сірий кіт підійшов і поноськався з Ожинокігтем.

— Радий знову тебе бачити, — нявкнув він. — Я... я хотів пересвідчитися, чи ви знайшли, де оселитися. Але що тут відбулося?

— Борсуки, — відповів Ожинокіготь. Він роззирнувся навколо, гадаючи, кому з поранених і наляканих котів треба допомагати.

Струнка коричнева кішка, яка стояла біля Бурешуба, торкнулася хвостом довгої подряпини на плечі Ожинокігтя.

— Тебе поранили, — нявкнула вона.

Ожинокіготь смикнув вухами.

— Не страшно. Вітаю в Громовому Клані, Студне. Вибачте, що отак зустріли вас після довгої мандрівки, — він замовк і глянув на них обох. — У Племені Стрімкої Води усе гаразд? Я не очікував, що ви так скоро прийдете нас навідати.

Бурешуб кинув на Студню погляд — такий короткий, що Ожинокіготь мало його не проморгав.

— Усе добре, — нявкнув він. — Ми лише хотіли перевірити, чи знайшли ви новий дім, як обіцяв Зореклан.

Ожинокіготь роззирнувся навколо. Побиті коти бродили спустошеним табором.

— Так, ми його знайшли, — промурмотів він.

— Ти сказав, що на вас напали *борсуки*? — спантеличено запитала Студня.

— Вони прийшли сюди цілеспрямовано, — пояснив Ожинокіготь. — Зореклан знає, звідки вони тут узялися. Їх було більше, ніж я бачив за все своє життя. Вони повбивали б нас усіх, якби не прийшов Вітряний Клан.

Його лапи затремтіли, і він випустив кігті у заплямовану кров'ю землю, аби втримати рівновагу.

Бурешуб кивнув.

— Не завдавай собі клопоту тим, щоб розповісти зараз усе. Ми можемо чимось допомогти?

Ожинокіготь подумки подякував Зорекланові за те, що вони обрали саме цей момент, аби прислати його старого друга. Вони з Бурешубом багато пережили разом під час їхньої мандрівки до Сонцеспаду, і було дуже мало котів, яких він більше хотів би зараз бачити біля себе.

Вояк повернув голову на звук — із куща папороті на краю лощовини долинав тоненький писк.

— Потрібно знайти усіх котів, яких важко поранено. Дехто вже міг відійти до Зореклану, — застеріг він, глянувши на Студню. — Ці борсуки прийшли нас убити, а не вигнати.

Студня гідно витримала його погляд.

— Що б вони не зробили, я хочу допомогти. Я бачила такі звірства і раніше, від Гострозуба, пам'ятаєш?

Гострозуб був гігантським гірським котом, який тероризував Плем'я Стрімкої Води багато повень, доки не прийшли коти з лісу. Бурешубова сестра Перохвоста загинула, намагаючись убити лютого звіра.

— Ми зробимо, що треба, — пообіцяв Бурешуб. — Просто скажи, що нам робити. Ти тепер воєвода Громового Клану?

Ожинокіготь втупився у клаптик моху, який застряг у його передній лапі.

— Ні, — відповів він. — Вогнезір вирішив не призначати нового воєводу. Він хоче дати Сіросмугові ще часу, аби повернутися.

— Це жорстоко.

У голосі Бурешуба почулася співчутлива нотка, від якої Ожинокіготь аж скривився. Він не потребував жалості.

Раптом Студня завмерла.

— Здається, ти казав, що всі борсуки втекли, — прошипіла вона.

Ожинокіготь рвучко розвернувся, та тоді розслабився, побачивши знайому загострену чорно-білу морду, яка просунулася крізь зарості орляка.

Бурешуб легко торкнувся хвостом плеча Студні.

— Це Північ, — нявкнув він. — Вона не завдасть нам шкоди.

Він побіг до старої борсучихи, щоби привітатися.

Північ оглянула Бурешуба своїми куцозорими очима і нарешті кивнула.

— Друг-кіт із мандрівки, — прогуркотіла борсучиха. — Добре знову бачити тебе. а ця кішка з гірського Племені, так? — додала вона, вказавши мордою на Студню.

— Так, — нявкнув Бурешуб. — Це Студня, звіроловиця із Племені Стрімкої Води.

Він підкликав Студню хвостом; вона підійшла дуже обережно, ніби не могла повірити, що борсучиха їм не ворог. Ожинокіготь розумів її почуття. Він знав Північ не гірше за інших, проте важко було дивитися на її кремезний стан і не згадувати зажерливі щелепи, люті блискучі очі та небезпечні кігті, які роздирали котяче хутро, ніби молоде листя...

Почулися важкі кроки, і він, підвівши голову, побачив Північ коло себе. У її блискотливих очах видніли жаль і гнів.

— Надто пізно для мого попередження, — кркнула вона. — Не досить змогла я зробити.

— Ти привела Вітряний Клан нам на допомогу, — зауважив Ожинокіготь. — Без тебе нас усіх повбивали б.

Північ похилила голову. Біла смуга на її морді засяяла у блідому місячному світлі.

— Сором я відчуваю за свій рід.

— Усі знають, що ти ніяк не пов'язана із цим нападом, — сказав їй Ожинокіготь. — Ти завжди будеш бажаною гостею в цьому Клані.

Північ досі здавалася занепокоєною. Позаду неї Ожинокіготь помітив свого провідника, який стояв посеред галявини з Однозором

та Вітряними вояками. Він рушив до них, махнувши Бурешубові та Студні хвостом, аби йшли за ним. За лисячий хвіст звідти, під викорчуванним терновим кущем Листоплеса схилилася над нерухомим тілом Золошуба. На мить Ожинокігтеві здалося, що сірий вояк загинув, проте раптом той смикнув хвостом. «Зореклан не забере сьогодні усіх наших вояків», — рішуче подумав він.

Вогнезорові груди досі важко надималися від запалу битви. Його вогнисте хутро було подерте, а з довгої рани на боці крапала кров. Ожинокіготь стривожився. Невже його провідник утратив іще одне життя? Так чи ні, він однаково був важко поранений. «Я допомагатиму йому до останнього свого подиху, — присягнувся Ожинокіготь. — Разом ми зможемо провести наш Клан через це і тоді станемо ще сильнішими».

Незважаючи на поранення, Вогнезорові очі були ясні, і він струнко сидів перед Вітряним провідником — Однозором.

— Дякую вам від імені всього Громового Клану, — нявкнув він.

— Не думаю, що у вас іще виникнуть якісь проблеми з борсуками, — відповів Однозір. — Але я можу залишити тут кількох вояків на чатах.

— Ні, дякую. У цьому немає потреби, — тепло в очах Вогнезора свідчило про давню дружбу між цими двома котами. Ожинокіготь подумки подякував Зореклану за те, що напруга між ними, яку відчували всі, відколи Однозір став провідником Вітряного Клану, здавалося, зникла. — Твоїм воякам потрібна якась термінова допомога нашої медикішки? — додав Громовий провідник. — Якщо кого-небудь із них важко поранили, то вони можуть залишитися тут.

Ожинокіготь глянув на Листоплесу, яка досі сиділа біля Золошуба. Почувши Вогнезора, вона підвела голову і подивилася на Вітряних вояків. Ожинокіготь відчув укол співчуття: вона вишукувала лише одного кота. Два дні тому Воронокрил і Листоплеса покинули свої Клани, щоби бути разом, проте новина про напад борсуків привела їх назад додому. Ожинокіготь сподівався, що Листоплеса повернулася назавжди; тепер, коли стільки котів отримали поранення від борсуків, Громовий Клан потребував її ще більше.

Воронокрил втупився у власні лапи, ніби навмисне уникаючи погляду Листоплесої. У нього на боці видніла широка подряпина

і бракувало хутра, проте кров уже не текла; він стояв на всіх чотирьох лапах. У Павотенога було роздрте вуха, а в Золоніжки, Вітряної воєводи, з плеча текла кров, проте жодна із цих ран не здавалася такою серйозною, аби завадити воякам повернутися до Вітряного табору.

— Я думаю, що ми всі достатньо здорові, аби вже повертатися, слава Зореклану, — відповів Однозір Громовому провіднику. — Якщо ти певен, що вам більше не потрібна наша допомога, то ми вже вирушимо.

Воронокрил кинув розпачливий погляд на Листоплесу. Вона підвелася і, залишивши Золюшуба, подалася до Вітряного вояка. Вони стали трохи віддалік від інших котів, прихиливши голови одне до одного. Ожинокіготь мимохіть чув їхню розмову, проте не рухався, щоб не збентежити їх.

— Бувай, Воронокриле, — промурмотіла Листоплеса, задихаючись від болю. — Нам... нам краще не бачитись більше.

Очі Воронокрила зблиснули, і на мить Ожинокігтеві здалося, що він почне заперечувати. Та вояк похитав головою.

— Твоя правда, — нявкнув він. — Ми б ніколи не змогли бути разом. Я ніколи не значитиму для тебе достатньо.

Листоплеса вчепилася кігтями в ґрунт.

— Ти значиш для мене більше, ніж можеш собі уявити.

Кінчик чорного Воронокрилового хвоста смикнувся.

— Ти медикішка. Тепер я розумію, що це означає. Нехай буде з тобою Зореклан, Листоплесо. Я ніколи тебе не забуду.

Вони поноськалися, проте цей ніжний дотик тривав усього мить. Тоді Воронокрил повернувся до своїх побратимів. Листоплеса провела його поглядом, затуманеним від болю втрати.

Золоніжка похмуро глянула на Воронокрила, а Ласкошуб демонстративно від нього відвернувся, проте Однозір нічого не сказав, лише зібрав усіх своїх вояків помахом хвоста і повів із табору.

— Ще раз дякуємо! — гукнув їм услід Вогнезір. — Нехай Зореклан освітлює вашу стежку.

Листоплеса стояла нерухомо, доки сіро-чорна постать Воронокрила не зникла в тіні дерев, а тоді перейшла через галявину до кубла Попелюшки. Дорогою вона підкликала хвостом Ясносерду, яка раніше допомагала медикішці з її обов'язками.

— Ти впевнена? — вагаючись, запитала Ясносерда.

— Звісно, — голос Листоплесої звучав надламно від виснаження і горя. — Кожен кіт у Клані поранений. Нам потрібні твої вміння.

Очі Ясносердої засяяли, і вона наче трохи забула про власну втому, подавшись слідом за Листоплесою до кубла.

— Це Бурешуб зі Студнею?

Ожинокіготь аж підстрибнув, коли почув охриплий голос. Біля нього з'явилася Вивіркострибка. Її темно-руде хутро було поплямоване кров'ю, а кінчик вуха роздертий.

— А ти сама не бачиш? — відповів Ожинокіготь і вже запізно зрозумів, наскільки грубо це прозвучало. — Вибач...

Вивіркострибка підійшла до нього впритул. Вона торкнулася кінчиком хвоста до його рота, аби він замовк, і прошепотіла:

— Дурний клубок хутра.

Ожинокіготь напружився, гадаючи, чи не приверзлася йому любов у зеленому погляді воячки. Позаду неї кіт побачив Золошуба, який пропалював його примруженими очима.

Вивіркострибка не помітила сірого вояка. Вона прошкутильгала повз Ожинокігтя до гостей, аби привітатися з ними.

— Дяка Зореклану, що ви прийшли, — нявкнула руда воячка, озвучивши Ожинокігтеві думки. — Зараз нам стануть у пригоді всі наші друзі.

В Ожинокігтя аж плечі опустилися від виснаження, коли він подумав, скільки всього належить зробити: полікувати рани, повідбудовувати гнізда, поповнити запаси свіжини...

— Ми поговоримо з Вогнезором, а тоді візьмемося до роботи.

Коли вони рушили до провідника, до них пришкандибав Шипокіготь. Із глибокої рани над його оком цебеніла кров.

— Бурешубе? — пробурмотів він і спантеличено похитав головою. — Ні, не може бути.

Брунатний вояк упав на землю, важко дихаючи. Вивіркострибка поклала хвіст йому на плече і сказала лежати спокійно, доки медикішка не огляне його рани. Ожинокіготь повів Бурешуба та Студню далі до Вогнезора.

Очі провідника поширилися від подиву.

— Бурешубе... І Студне! Що ви тут робите?

— Пізніше розповім, коли буде час, — нявкнув Бурешуб. — А поки що, Вогнезоре, скажи нам, що треба робити.

Вогнезір роззирнувся галявиною, ніби не був певен, із чого починати.

— Треба дати раду з вояцькими кублами, щоб ті, кого поранено найбільше, могли поспати... але треба також поставити на місце загорожу навколо входу.

Табір було зруйновано вщент, і мало хто з котів Громового Клану мав достатньо сил, аби починати його відбудовувати. Золошуб розпластався на землі, у нього текла кров з боку та передньої лапи, а Листоплеса прикладала йому до ран павутиння. Хмарохвіст пришкутильгав до неї, не торкаючись до землі передньою лапою; у нього бракувало кігтя, а з рани чвиркала кров.

— Привіт, Бурешубе, — нявкнув він, проходячи повз, ніби ця ніч і так уже його достатньо ошелесила, аби він ще дивувався зустрічі зі старим другом. — Листоплесо, можна мені шматок цієї павутини?

Позаду нього проходила Піскошторма, похиливши голову від утоми й волочучи хвіст по землі. Вона завмерла, помітивши Листоплесу, а тоді обернулася до Вогнезора із запитальним поглядом.

— Листоплеса тут? — нявкнула вона. — Що сталося?

Вогнезір похитав головою, аби вона заспокоїлася.

— Ми поговоримо з нею пізніше, — пообіцяв він. — Вона вдома, і це все, що зараз важливо.

— Вогнезоре! — долинув крик із протилежного краю галявини. — Вогнезоре, ці стервоїди вже пішли?

Ожинокіготь обернувся й побачив трьох старійшин — Мишошубку, Злотоквітку і Довгохвоста. Вони обережно ступали в темряві, спускаючись кам'яним насипом, який вів до виступу біля кубла провідника. Старійшини ховалися там, доки внизу палала битва. Голос належав Мишошубці. У неї на плечі бракувало клаптика хутра, у Довгохвоста із хвоста текла кров, а Злотоквітка була подерта з одного боку. Вона вела Довгохвоста за собою, обгорнувши його плечі своїм хвостом.

— Із вами все гаразд? — запитав Ожинокіготь, підійшовши їм назустріч.

— Усе добре, — прогарчала Мишошубка. — Якийсь борсук намагався видертися до Високого Виступу, але ми послали його вниз по камінню трохи швидше, ніж йому хотілося.

— Що, як вони повернуться? — стривожено спитала Злотоквітка.

— Хай подумаютъ двічі, — Довгохвіст випустив кігті, й Ожинокіготь побачив, що в них позастрягали темні жмутки борсучого хутра. — Мені не потрібен зір, щоби битися з борсуками. Я можу їх знайти за їхнім огидним смородом.

— Треба, щоб Листоплеса оглянула ваші подряпини, — нявкнув Вогнезір.

— Листоплеса? — уїдливо перепитала Мишошубка і витріщилася на медикішку. — Вона вже повернулася? Назовсім, чи поки той Вітряний вояк знову не почне коло неї ошиватися?

Ожинокіготь ледве стримався, аби не сказати щось грубе у відповідь. Він знав, що Мишошубка поводитися так суворо лише через те, що була налякана і поранена.

— А це хто? — Мишошубка підійшла до Бурешуба й оглянула його примруженими очима. — Бурешуб? Що він тут робить?

— Просто прийшов у гості.

Бурешубові зробилося муляко від підозріливого тону старійшини.

Мишошубка закректала, ніби не до кінця вірила у дружні наміри Бурешуба.

— Ти належав до Річкового Клану, перш ніж нас покинути. Чому ти зараз тут, а не там?

— Мишошубко, не будь такою невдячною! — обурено нявкнула Вивіркострибка. — Ми повинні радіти кожному коту, який готовий допомогти. До того ж Бурешуб наполовину з Громового Клану, пам'ятаєш?

Бурешубовим батьком був Сіросмуг — Громовий воєвода, якого спіймали Двоноги перед тим, як коти покинули ліс.

Мишошубка наїжачилась на Вивіркострибку, та не встигла нічого відповісти, бо її перебив крик Папоротехмарки, яка бігла через потрощені тернові гілки, розсипані біля входу до лощовини.

— Порохошубе, де ти?

Ожинокіготь підбіг до кішки, коли та зупинилася біля входу, роздивляючись темний табір і гукаючи свого партнера.

— Ожинокігтю, ти не бачив Порохошуба? — запитала вона.

— Ще ні. Ходімо, я допоможу тобі його шукати.

— Навіщо я його покинула?! — заскімлила Папоротехмарка. — Не варто було залишати табір!

— Але ти була потрібна Маргаритці, — нагадав їй Ожинокіготь. — Вона не впоралася б сама, і тобі теж було значно безпечніше залишатися за межами табору. Не забувай, що Маргаритка не так довго прожила у Клані й ще не може битися настільки добре, щоб захистити і себе, і кошенят.

Папоротехмарка похитала головою, ніби й не слухаючи його.

— Порохошуб *не міг* померти, — нявкнула вона.

— Ми його знайдемо, — пообіцяв Ожинокіготь, а подумки помолився, аби Зореклан не покликав цього вояка до своїх лав сьогодні. Він почав шукати, крокуючи галявиною поміж розкиданими рештками загорожі, поступово віддаляючись до середини. У нього перехопило подих, коли він вловив запах Порохошуба і мало не перечепився через купу смугастого хутра, яка лежала в тіні кам'яної стіни. Очі в Порохошуба були заплющені, та, доки Ожинокіготь на нього дивився, він кілька разів смикнув вухами і пчихнув.

— Папоротехмарко, сюди! — гукнув Ожинокіготь.

— Порохошубе! Порохошубе!

Почувши голос своєї партнерки, Порохошуб розплющив очі й спробував підвестися. Папоротехмарка підбігла й одразу почала тертися і облизувати його з голови до лап. Порохошуб кволо замуркотів.

Ожинокіготь вирішив, що Порохошубові не настільки терміново потрібен огляд Попелюшки чи Листоплесої, якщо той може самостійно стояти. Тож він рушив назад на галявину, наміряючись почати відбудовувати потрощений табір, коли це побачив, що Березолап зайшов у лощовину слідом за Папоротехмаркою. У новака були обідрані задні лапи, а одне око не розплющувалося. Здоровим оком він гарячково роззирався з боку в бік, ніби досі очікував побачити в таборі ворожих борсуків.

Позаду нього разом зі своїми трьома кошенятами обережно йшла Маргаритка — кішка з конярки. Кошенята величезними очима дивилися на спустошені кубла та виснажених поранених котів.

КУПИТИ